Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑβραίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος | *Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἰανουαρίου 1908* | *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 7*

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΠΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Πρὸς τὸ ἄγνωστον

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν, ὁ Ἀλέξιος Λούδοβιτς συνωμίλησε διὰ τελευταίαν φορὰν μὲ τὴν μητέρα τοῦ Σάσα καὶ τὴν ἔπεισεν ἐντελῶς, ὅτι ἂν τὸ παιδὶ ἔμενεν ἀκόμη μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἔπαυλιν, θὰ ἐσβύνοντο ὅλα τὰ εὐγενῆ ἔνστικτά του, τὰ ὁποῖα κατέθλιβεν ἡ πολυτέλεια καὶ ὁ ἐγωϊσμός. Οὕτως ἀπεφασίσθη ὅτι ὁ Σάσας θὰ ἐπήγαινε «ἀναταποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψιν» τοῦ θείου του καὶ ὅτι θ' ἀνεχώρει πρὸς τοῦτο ἀμέσως μεθαύριον.

Ἡ ἐξαφνικὴ ἀπόφασις ἐξέπληξε τὸν μικρὸν πολὺ δυσαρέστως. Ὅ,τι τὸν ἀνησυχοῦσε περισσότερον, ἦσαν αἱ ἀόριστοι ἀπαντήσεις, τὰς ὁποίας ἔδιδεν ἡ μητέρα του εἰς κάθε του ἐρώτησιν. Ἡ δὲ ἀνησυχία του ηὔξησεν, ὅταν εἶδε νὰ τοῦ ἑτοιμάζουν διὰ τὸ ταξεῖδι καὶ τὰ χειμωνιάτικα φορέματα.

— Μὰ τί χρειάζονται αὐτὲς οἱ γοῦνες; Τώρα εἶνε καλοκαῖρι.

—Τὸ φθινόπωρο εἶνε πρώϊμο στὸν τόπο μας, ἐξήγησεν ὁ θεῖός του. Καμμιὰ φορὰ ἐκεῖ κάτω χιονίζει ἀπὸ τὸν Αὔγουστο.

Καὶ ἐτελείωσε μὲ φράσεις ἀορίστους:

— Ἔ, βλέπωντας καὶ κάνωντας... Ἂν σοῦ ἀρέσῃ ἐκεῖ, μένεις· ἂν δὲν σοῦ ἀρέσῃ, φεύγεις· φθάνει μόνο νὰ βρῇς τὸ δρόμο,—προσέθεσε μὲ μειδίαμα πονηρὸν καὶ αἰνιγματῶδες.

Καὶ ὁ Κολοδὸς ἐπίσης ἠσθάνετο ὅτι κάτι σπουδαῖον προετοιμάζεται. Ἔτρεχεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν αὐλὴν περίφροντις, καὶ ἐσκέπτετο ὅσον ἕνας σκύλος εἰμπορεῖ νὰ σκεφθῇ. Δὲν ἐθύμωνεν οὔτε μὲ τὴν Ψιψίναν, παρὰ μόνον ὁσάκις ἡ μικρὰ αὐθάδης ἐπηδοῦσεν ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν του διὰ νὰ κάμῃ ἔτσι τὸν γῦρον τῆς αὐλῆς. Τότε ὁ Κολοδὸς τὴν ἔρριχνε κάτω, τὴν ἔπιανεν ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τὴν ἐτοποθετοῦσε κοντὰ εἰς τὸ στόμιον τοῦ ὀχετοῦ, γαυγίζων:

—Ἐδῶ εἶνε ἡ θέσις σου· καλλίτερη δὲν σοῦ ἀξίζει.

Ἐπιτέλους ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως ἔφθασεν. Ὁ Ἀλέξιος Λούδοβιτς, κατὰ τὴν διαμονήν του εἰς τὴν ἔπαυλιν, εἶχε γνωρίσῃ τὸν Βάσκαν καὶ τὸν Βολτσὼκ, καὶ ὁ Σάσας ἐξεπλάγη πολὺ ὅταν εἶδε τὸν Βάσκαν θρονισμένον πλησίον τοῦ ἁμαξηλάτου, εἰς τὴν ἅμαξαν ποῦ θὰ τοὺς ἐπήγαινεν εἰς τὸν Σταθμόν. Ὁ Βολτσὼκ ὅμως ἐστέκετο παράμερα, μελαγχολῶν καὶ μουρμουρίζων:

—Παίρνουν μαζί τους τὸ Βάσκα κι' ἐμένα μ' ἀφήνουν...

Τοῦτο τῷ ἐφαίνετο ἄδικον. Ἀλλ' ὁ Ἀλέξιος Λούδοβιτς εὕρισκεν ὅτι ὁ Βάσκας ἦτο καταλληλότερος διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὰ σχέδιά του... Εὕρωστον καὶ δυνατὸν παιδί, συνειθισμένον εἰς τὰς τραχείας ἐργασίας τῶν χωρικῶν, θὰ ἠμποροῦσε «νὰ τὰ βγάζῃ πέρα» πάντοτε μόνος του, χωρὶς τὴν βοήθειαν κανενός.

—Μὰ δὲν μοῦ χρειάζεται αὐτός! διεμαρτύρετο ὁ Σάσας.

— Ποιὸς ξέρει! ἀπαντοῦσεν ὁ θεῖος. Εἰμπορεῖ νὰ σοῦ φανῇ χρήσιμος περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι φαντάζεσαι.

Θὰ ἔπαιρναν μαζί των καὶ τὸν Κολοδόν. Ὅταν ἡ ἅμαξα ἐπλησίασεν, ὁ σκύλος ἐπήδησεν ἐπάνω, ἀλλ' ἅμα εἶδε τὸν Βάσκαν εἰς τὴν συνειθισμένην του θέσιν, ἔγινεν ἔξω φρενῶν καὶ ἡτοιμάσθη νὰ τὸν καταξεσχίσῃ. Πρὸς μεγάλην του ὀμωὸ δυσαρέσκειαν, ὁ Σάσας τὸν διέταξε νὰ καθήσῃ φρόνιμα καὶ νὰ σωπάσῃ.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν Σταθμόν, ἡ μητέρα τοῦ Σάσα ἐξερράγη εἰς λυγμούς. Καὶ αὐτὸ πολὺ τοῦ ἐκακοφάνη τοῦ κυρίου Σάσα, ὁ ὁποῖος δὲν ἐλησμονοῦσε ποτὲ τοὺς κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς.

— Μαμμά... δὲν εἴμεθα 'ς τὸ σπίτι μας... μᾶς βλέπουν... θὰ μᾶς πάρουν γιὰ τίποτε πρόστυχους...

Ἀλλ' ὁ θεῖος τὸν ἀποπῆρε:

— Δὲν εἶνε καμμιὰ ἐντροπὴ νὰ κλαίῃ μιὰ μητέρα

«Τὸ ἄλογό μου εἶχε χάσῃ ἕνα πέταλο...» (Σελὶς 50.)

ὅταν χωρίζεται τὸ παιδί της, καὶ μάλιστα θὰ ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα καὶ σένα λιγάκι πιὸ εὐαίσθητον. Κύτταξε τὸ Βάσκα πῶς κλαίει!

—Ὁ Βάσκας εἶνε ἡλίθιος! ἀπεκρίθη ὁ Σάσας.

—Καὶ σὺ εἶσαι ἔξυπνος; Καλά, στάσου καὶ θὰ ἰδοῦμε σὲ λίγο ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο σας θὰ φανῇ ἱκανώτερος καὶ ἐξυπνότερος.

Μ' ὅλα αὐτά, ὁ Σάσας ἀνεκουφίσθη ὅταν τὸ τραῖνον ἐξεκίνησε καὶ εἶδε τὴν μητέρα του νὰ κινῇ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ μανδήλι της. Ἀναίσθητος δὲν ἦτο καὶ ἐκοπίαζε πολὺ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ δάκρυα ποὺ ἀνέβαιναν εἰς τὰ μάτια του· ἀλλὰ δὲν κατεδέχετο νὰ δείξῃ συγκίνησιν ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἄλλους.

Νέα δυσαρέσκεια τὸν ἐπερίμενεν εἰς τὸν σιδηρόδρομον. Ὁ θεῖός του, πιστὸς εἰς τὰς ἀρχάς του, εἶχεν ἀγοράσῃ τρία εἰσιτήρια τρίτης θέσεως. Τὰ ξύλινα καθίσματα τοῦ βαγονιοῦ καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ποὺ ἐκάθηντο εἰς αὐτά, δὲν ἐνθουσίαζαν διόλου τὸν μικρὸν ἀριστοκράτην.

— Πρώτη μου φορὰ ταξειδεύω ἔτσι! εἶπε. Ὡς τώρα δὲν ἐταξείδευσα παρὰ μὲ πρώτη θέσι.

— Δὲν μπορούσαμε νὰ κάμωμε διαφορετικά. Νομίζεις ὅτι ὁ Βάσκας θὰ ἦταν εὐχαριστημένος 'στὴν πρώτη;

—Ὄχι βέβαια.

—Ἔκανε λοιπὸν νὰ τὸν ἀφίσουμε μόνο του ἐδῶ-μέσα; Ἔπειτα ἔχω κ' ἕνα ἄλλο σκοπό. Ξεύρεις ὅτι εἰς τὸν τόπον μας εἶνε σιτοδεία;

— Ναί, κάπου τὸ ἐδιάβασα...

—Λοιπόν, ὅ,τι παραπάνω θὰ ἐξωδεύαμε γιὰ εἰσιτήρια πρώτης θέσεως, θὰ τὰ στείλω τώρα 'στὴν Ἐπιτροπὴ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ποὺ πεινοῦν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Βάσκας ἔμενεν ἄφωνος. Ἐγούρλωνε μόνον τὰ μάτια του, ἐχασμᾶτο, καὶ ὁσάκις τὸν ἐρωτοῦσαν, ἄνοιγε τὸ στόμα του ἀλλὰ δὲν κατώρθονε νὰ προφέρῃ λέξιν. Μόνον ὅταν ὁ Ἀλέξης Λούδοβιτς ἐπῆρε τὸ καλάθι μὲ τὰ τρόφιμα καὶ τὸν ἠρώτησε ἂν πεινᾷ, ὁ Βάσκας ἀπεκρίθη ζωηρότατα «ναί», καὶ ἐρρίχθηκε 'στὶς κοτολέττες... Ἐτίμησεν ἔπίσης καὶ τὸ κρύον ψητὸν καὶ ἔπειτα ἤρχισε νὰ κυττάζῃ τοὺς κεφτέδες.

— Τρῶγε, τρῶγε, ἔχουμε ἕνα σωρό...

— Τρώ-γω! ἀπήντησεν ὁ Βάσκας, καί, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἔψαυσε τὴν κοιλίαν του, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἐχωροῦσεν ἀκόμη...

—Ὅταν θὰ σταματήσῃ τὸ τραῖνο εἶπεν ὁ Σάσας, θὰ πάω νὰ δώσω καὶ τοῦ Κολοβοῦ.

Οὐδέποτε ὁ σκύλος ἠσθάνθη τὸν ἑαυτόν του δυστυχέστερον. Ἀπομονωμένος εἰς τὸ διαμέρισμα τὸ προωρισμένον διὰ τοὺς σκύλους, ἐγαύγιζεν, οὐρλιαζεν, ἔκλαιγε.

— Τὸν κύριό σου φωνάζεις; τῷ ἔλεγεν ὁ ὁδηγός.

— Μὰ γιατὶ μ' ἐφυλάκισαν ἐδῶ; Τὸ Βάσκα τὸν ἔβαλαν δίπλα 'στὸν ἀμαξᾶ, ἔπειτα τὸν ἐπῆραν μαζί τους 'στὸ βαγόνι, κ' ἐμένα μ' ἔκλεισαν ἐδῶ-μέσα νὰ πεθάνω!... ἐγαύγιζεν ὁ δυστυχὴς δαγκάνων τὰ κάγγελα τῆς φυλακῆς του.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ βαγονιοῦ ἕνας ἄλλος σκύλος τοῦ ἀπεκρίνετο, ἀλλὰ μὲ ὕφος ὀλιγώτερον θρηνῶδες. Αὐτὸς ἐταξείδευε συχνὰ καὶ ἤξευρεν ὅτι θὰ τὸν ἐλευθέρωναν μετ' ὀλίγον.

Ἐπιτέλους, εἰς τὸν πρῶτον σταθμόν, ὁ Κολοβὸς ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ξαναΐδῃ τὸν κύριόν του:

—Ἀ! δὲν μ' ἐξέχασαν λοιπὸν ὁλωσδιόλου, ἐσυλλογίσθη. Προσεπάθησε νὰ περάσῃ τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα καὶ ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὴν φυλάκισίν του. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν, τὰ κινήματά του αὐτὰ δὲν ἠξιοῦντο καμμιᾶς προσοχῆς ἐκ μέρους τοῦ Σάσα.

Ὁ Βάσκας ἤρχετο ἀπὸ πίσω του, καὶ ὁ Κολοβὸς ᾐσθάνθη ἔξαφνα μίαν ὀρεκτικὴν εὐωδίαν... Ὁ μικρὸς χωρικὸς τοῦ ἔφερνε τῳόντι κρέατα καὶ ψωμί... Ὁ Σάσας παρήγγειλεν εἰς τὸν ὁδηγὸν νὰ τοῦ δώσῃ ἔπειτα καὶ νερόν, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του.

— Πῶς; ἐστέναξεν ὁ Κολοβός· μὲ ἀφίνουν ἐδῶ;

Ἡ ἀγανάκτησίς του ὅμως ἦτο τώρα μικροτέρα. Εἶχεν ἐμπρός του τόσον εὔμορφα πράγματα!... Μὲ κρέας ψητὸν καὶ μὲ κοτολέττες ἡ ζωή, καὶ τοῦ φυλακισμένου ἀκόμη, δὲν εἶνε ἀνυπόφορη... Καὶ ὁ φίλος μας Κολοβός, ἀφοῦ κατεδρόχθισεν εὐσυνειδήτως καὶ τὸ τελευταῖον ψυχίον τοῦ γεύματός του, ἀπεκοιμήθη ὀνειρευόμενος τὴν Ψιψίναν, ἡ ὁποία, πολὺ εὐτυχεστέρα του, δὲν ἐταξείδευε μὲ τροχοφόρα κλωβία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Αἱ διηγήσεις τοῦ θείου.

Ἐνῷ τὸ τραῖνον ἔτρεχεν, ὁ Ἀλέξης Λούδοβιτς κατεσκόπευεν ὅλα τὰ κινήματα τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ προσεπάθει μὲ διαφόρους ὁμιλίας νὰ τὸν κάμνῃ νὰ διασκεδάζῃ καὶ νὰ λησμονῇ.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Σάσας δὲν ἔδειξε μεγάλον ἐνδιαφέρον, βαθμηδὸν ὅμως εἰλκύσθη ἀπὸ τὸν ἀσυνείθιστον τόνον τῆς ὁμιλίας τοῦ θείου του. Ὁ Ἀλέξης Λούδοβιτς τοῦ ὡμιλοῦσεν ὡς νὰ εἶχεν ἐμπρός του ἑνὰ ἄνδρα, γνωρίζοντα τὴν πραγματικότητα καὶ τὰ καθήκοντα τῆς ζωῆς. Ἐξ ἄλλου αἱ διηγήσεις του ἦσαν τόσον περίεργοι, τόσον ζωηραί, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Βάσκας δὲν ἔχανε συλλαβήν. Ἔχασκεν ἐκστατικός, καὶ ἀπὸ κατροῦ εἰς καιρὸν διέκοπτε τὴν διήγησιν μ' ἐπιφωνήματα:

— Περίεργο!... Ὡραῖο!... Διάτανε!...

— Μιλεῖτε, θεῖέ μου, σὰ βιβλίο, εἶπε μειδιῶν ὁ Σάσας.

— Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὰ βιβλία λέγουν ψεύματα, ἀπεκρίθη ὁ θεῖος, ἐνῷ ἐγὼ σοῦ διηγοῦμαι ἀληθινὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς μου. Ἡ μητέρα σου μοῦ ἔλεγε ὅτι θέλεις νὰ γίνῃς στρατιωτικός.

— Μάλιστα.

— Ἂς ποῦμε λοιπὸν μερικὰ γιὰ τὸν πόλεμο. Βεβαίως ὁ πόλεμος εἶνε κάτι ἡρωϊκόν, ὅταν πολεμῇ κανεὶς διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πατρίδα του. Ὅλος ὁ κόσμος θαυμάζει π: χ: τὸν πόλεμον ποὺ ἔκαμαν οἱ Μπόερς ἐναντίον τῶν Ἄγγλων. Ναί, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ κανείς, πρέπει νὰ τὸν ἰδῇ ἀπὸ κοντά.

Ἤμουν ἐθελοντὴς εἰς τὴν Μαντζουρίαν, ὅταν ἐπολεμούσαμε μὲ τοὺς Ἰάπωνας. Ἑπτὰ ἡμερόνυκτα ἐβάσταξε τὸ τουφέκι εἰς τὸ Μοῦκδεν. Οἱ στρατιῶταί μας ἐπέθαιναν ἀπὸ τὸν κόπο, ἀπὸ τὸ κρύο, ἀπὸ τὴν πεῖνα. Οἱ πληγωμένοι ἐξεπάγιαζαν, πρὶν νὰ τοὺς σηκώσουν οἱ νοσοκόμοι. Οἱ δρόμοι ἦταν σκεπασμένοι μὲ πάγους, καὶ τάλογα ἐγλοιστροῦσαν μὲ τὰ τέσσερα. Πτώματα ἔβλεπες παντοῦ, αἱματωμένα, παραμορφωμένα. Ὁ οὐρανὸς ἐκαίετο ἀπὸ τὰ ὀβούζια, ποὺ ἐξερηγγύοντο εἰς ὅλα τὰ σημεῖα καὶ ἐσχημάτιζαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας ἓν ἀπαίσιον πυροτέχνημα. Κάπου κάπου εἴχαμε τὴν καλοτυχία νὰ ἀναπαυθοῦμε λιγάκι σὲ κανένα χωριὸ ἔρημο καὶ νὰ στεγνώσουμε τοὐλάχιστον τὰ ροῦχά μας, ἀνάπτοντες φωτιὰ μὲ τὰ ξύλα τῶν σπιτιῶν.

Θυμοῦμαι μιὰ νύκτα, ποὺ πῆγα νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν κούρασι. Τὸ ἄλογό μου εἶχε χάσῃ ἕνα πέταλο, καὶ τὸ ἔσερνα ἀπὸ πίσω μου, ἐξακολουθῶν τὸν δρόμο πεζός. Ἡ ὁμίχλη ἦτο τόσον πυκνή, ποὺ δὲν διέκρινες τ' ἀντικείμενον εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων. Πολλὲς φορὲς μοῦ ἦλθεν ὁ πειρασμὸς νὰ ξαπλωθῶ στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ νὰ κοιμηθῶ. Ἀλλὰ οἱ σφαῖρες ἐσφύριζαν γύρω μας, ὡς νὰ ἔλεγαν: «Ἐμπρός! πιὸ γρήγορα!»

Ἔφθασα ἐπιτέλους εἰς τὸ κατάλυμα, μπῆκα σὲ μιὰ σκηνὴ καὶ ἀποκοιμήθηκα.

Ἀλλ' ὄχι γιὰ πολλὴ ὥρα. Ἡ νύκτα ἦταν ψυχρή, ἐγὼ βρεγμένος, ἕνας παγωμένος ἄνεμος μ' ἐτρυποῦσεν ὡς τὰ κόκκαλα. Προσπαθοῦσα νὰ σκεπάσω μὲ τὴν καπότα μου τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια· ἔτρεμα σύσσωμος. Μ' ὅλα αὐτὰ ἤμουν καὶ πεινασμένος, γιατὶ δὲν εἴχαμε φάγῃ τίποτε.

Ἔξαφνα, ἐνῷ ἤμουν ἑτοιμος νὰ φωνάξω, αἰσθάνομαι κάποιον νὰ σηκώνεται κοντά μου, ἔπειτα νὰ σκύφτῃ καὶ νὰ

μὲ σκεπάζῃ μ' ἕνα βαρὺ φόρεμα... Ἤμουν τόσον ἐξηντλημένος, ὥστε δὲν εἶχα κἂν τὴν δύναμιν νὰ ἰδῶ ἀπὸ ποῦ μοῦ ἤρχετο ἡ ἀνέλπιστη αὐτὴ βοήθεια.

Ὅλη τὴ νύκτα ἐκοιμήθηκα ἔτσι, καὶ τὸ πρωί, ὅταν ἐξύπνησα, εἶδα κοντά μου ἕνα στρατιώτη μελανιασμένο ἀπὸ τὸ κρύο, ποὺ μὲ εἶχε σκεπάσῃ μὲ τὸ μανδύα του.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΤΗ τὴν ὥρα ποὺ σᾶς γράφω, εἶμαι λιγάκι φουρκισμένος... Μ' ἐγέλασε κάποιος φίλος μου... Μοῦ εἶχε δώσῃ τὸν λόγον του νὰ εὑρεθῇ σήμερα τὴν τάδε ὥρα εἰς τὸ δεῖνα μέρος, διὰ νὰ συνομιλήσωμεν διὰ μίαν ὑπόθεσιν, ἰδικήν του μᾶλλον παρὰ ἰδικήν μου... Πέντε λεπτὰ πρὶν κτυπήσῃ ἡ τάδε ὥρα, ἐγὼ ἐπῆγα εἰς τὸ δεῖνα μέρος, ἐκάθησα καὶ ἐπερίμενα... Ἐπερίμενα δέκα λεπτά, εἴκοσι λεπτά, μισὴν ὥραν... Τὸν εἴδατε σεῖς τὸν φίλον μου; Ἄλλο τόσο τὸν εἶδα κ' ἐγώ. Ἔφυγα, καὶ κατὰ τὸ βράδυ ἐπέρασα πάλιν ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. Ἠρώτησα καὶ μοῦ ἀπεκρίθησαν, ὅτι ὁ φίλος μου δὲν ἐφάνη διόλου ἀπὸ ἐκεῖ. Ἠμποροῦσε δηλαδὴ νὰ τὸν περιμένω ἕως τὸ βράδυ, χωρὶς νὰ φανῇ. Καὶ ὅμως μοῦ εἶχε δώσῃ τὸν *λόγον* του! Καὶ ὅμως ἡ ὑπόθεσις διὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ συνομιλήσωμεν, ἦτο *ἰδική του* μᾶλλον παρὰ ἰδική μου!

Τώρα θὰ νομίσετε σεῖς ὅτι ἀνησύχησα πολὺ διὰ τὸν φίλον μου καὶ ὅτι ἔτρεξα εἰς τὸ σπίτι του νὰ ἐρωτήσω: Μήπως ἀρρώστησε ἔξαφνα; Μήπως τὴν ὥρα ποὺ ἤρχετο εἰς τὴν συνέντευξίν μας, τὸν ἐπλάκωσε κανένα αὐτοκίνητον; Μήπως ὑπεχώρησεν ὑπὸ τοὺς πόδας του ἡ ἐσχάρα κανενὸς ὑπογείου, χαίνοντος εἰς τὸ πεζοδρόμιον, καὶ ἔπεσε μέσα;...

Ὤ, τίποτε τέτοιο δὲν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν μου! Ἤμουν τόσον βέβαιος ὅτι ὁ φίλος μου εὑρίσκετο λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν του, ὅσον ἤμουν βέβαιος ὅτι εἶνε... Ρωμηός. Διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ εἰς τὴν συνέντευξιν, θὰ 'πῇ ἁπλούστατα ἢ ὅτι τὸ ἐλησμόνησεν, ἢ ὅτι, ἀκόμη χειρότερα, τὸ ἐνθυμήθη μὲν ἀλλ' ἐβαρύνθη νὰ ἔλθῃ, εἴτε διότι κάποιον ἄλλον συνήντησεν, ὁ ὁποῖος τὸν παρέσυρεν εἰς πλέον εὐχάριστα μέρη, εἴτε διότι τοῦ παρουσιάσθη κάποια ἄλλη ὑπόθεσις, τὴν ὁποίαν ἔκρινε καλὸν νὰ προτιμήσῃ... Ἀδιάφορον διὰ τὸν κύριον, ἂν ἐγώ, βασισθεὶς εἰς τὸν λόγον του, κ' ἐπειδὴ ἐπίσης εἶχα δώσῃ τὸν ἰδικόν μου, ἄφισα τὴν ἐργασίαν μου καὶ ἔτρεξα, ἐτσακίσθηκα, διὰ νὰ παρευρεθῶ πιστῶς τὴν τάδε ὥραν εἰς τὸ δεῖνα μέρος. Δὲν ἐσυλλογίσθη διόλου ὅτι θὰ μ' ἔκαμνε νὰ τὸν περιμένω ἐκεῖ τόσην ὥρα σὰ *γαϊδοῦρι*, καὶ γι' ἀγάπη του ν' ἀφίσω ἴσως ἐπίσκεψιν, περίπατον, διασκέδασιν, ἀνάπαυσιν, διάβασμα ἢ ὑπόθεσιν σπουδαιοτέραν. Ἢ τοὐλάχιστον ὅτι θὰ στενοχωρηθῶ περιμένων καὶ θὰ νησυχήσω... Τίποτε ἀπ' αὐτά. Καὶ ἂν τὸ ἐσυλλογίσθη, θὰ ἐβασάνισε μόνον τὸ μυαλό του διὰ νὰ εὕρῃ καμμίαν πρόφασιν, κανένα ψεῦμα, καὶ νὰ μοῦ δικαιολογήσῃ τὴν ἀδικαιολόγητον ἀπουσίαν.

Φουρκίζεσαι λοιπὸν ἢ δὲν φουρκίζεζεσαι μὲ αὐτὴν τὴν συμπεριφορὰν τοῦ φίλου σου; Καὶ δυστυχῶς, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ τὸ παθαίνω. Εἶνε, βλέπετε, ἓν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα τοῦ Ρωμηοῦ, νὰ μὴ κρατῇ τὸν λόγον του,—τοὐλάχιστον εἰς τὰς μικρὰς περιστάσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς,—καὶ νὰ μὴν εἶνε καθόλου πιστὸς καὶ ἀκριβὴς εἰς τὰς συνεντεύξεις του. Ἢ δὲν ἔρχεται καθόλου, ἢ ἔρχεται μίαν ὥραν μετὰ τὴν προσδιωρισμένην. Ἓν ἀπὸ τὰ συνηθέστερα πράγματα ποὺ ἀκούει κανεὶς εἰς τὰ κέντρα μας, εἶνε: «Περιμένω ἐδῶ ἕνα φίλο μου...ἀλλ' ἀργεῖ καὶ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ». Ποῦ νὰ ἔλθῃ! Ἔρχονται ποτὲ οἱ Ρωμηοὶ ὅταν ὑποσχεθοῦν ὅτι θὰ ἔλθουν; Ἐδῶ ἀξίζει νὰ σᾶς διηγηθῶ καὶ ἓν ἀνέκδοτον:

Μίαν φορὰν εἶχα ἕνα οἰκογενειακὸν φίλον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ ἐλάττωμα εἰς μέγαν βαθμόν. Τὸν ἠξεύραμεν ὅλοι καὶ ἐγελούσαμεν συχνὰ μὲ τὰ περίφημα *ραντεβοῦ* του. Μίαν ἡμέραν, ἐπιστρέφων 'ς τὸ σπίτι, ἀνήγγειλα εἰς τοὺς δικούς μου:

—Ἔ, σήμερα πιὰ μποροῦμε νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ φίλος μας Νῖκος *δὲν θὰ ἔλθῃ* ἀπόψε.

—Θὰ σοῦ εἴπε ὅτι θὰ ἔλθῃ *χωρὶς ἄλλο*! μοῦ ἐφώναξαν ἀμέσως γελῶντες.

—Ἀκριβῶς!

Γελᾷ κανεὶς μὲ αὐτά, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε μόνον γιὰ γέλια. Τὸ ἐλάττωμα ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ, εἶνε ἀπὸ τὰ χειρότερα κοινωνικὰ ἐλαττώματα. Ὁ Εὐρωπαῖος, ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος, εἶνε ἀκριβέστατος καὶ τυπικώτατος εἰς τὰς συνεντεύξεις του. Τὸ θεωρεῖ ἔγκλημα νὰ κάμῃ τὸν ἄλλον νὰ τὸν περιμένῃ ἔστω καὶ πέντε λεπτά. Ἐδῶ ἡμεῖς δὲν τὸ ἔχομεν διὰ τίποτε νὰ κάμωμεν τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς περιμένουν μίαν ὥραν, δύο ὥρας καὶ...νὰ γελάσωμεν ἔπειτα αὐταρέσκως, ὡς ἐὰν ἐκάμαμεν καμμίαν ἐξυπνάδαν. Ὑπάρχουν καὶ αἱ ἐξαιρέσεις καὶ καυχῶμαι ὅτι ἀνήκω εἰς τὰς ἐξαιρέσεις. Εἶμαι ἴσως ἀπὸ τοὺς πολυασχολωτέρους ἀνθρώπους, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔκαμα τὸν ἄλλον νὰ μὲ περιμένῃ. Ἢ θὰ 'πῶ ἐξ ἀρχῆς ὅτι δὲν εὐκαιρῶ νὰ ὑπάγω, ἢ, ἂν τὸ ὑποσχεθῶ, θὰ ὑπάγω ποῦ νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος. Μοῦ ἀρέσει μάλιστα νὰ φθάνω εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος πέντε λεπτὰ πρὸ τῆς ὥρας τῆς συνεντεύξεως. Κάποτε εἰμπορεῖ νὰ φθάσω—ἐπιτέλους δὲν εἶμαι Ἄγγλος, — καὶ μετὰ πέντε λεπτά. Ἀλλ' ἀργότερα ποτέ. Συνείθισα νὰ μὴ λησμονῶ ὅτι ἔδωσα τὸν λόγον μου, καὶ συνείθισα ἀκόμη νὰ θεωρῶ τὸν λόγον μου ἱερόν, τόσον εἰς τὰ μεγάλα ὅσον καὶ εἰς τὰ μικρότερα. Νομίζω μάλιστα ὅτι ὅταν δὲν κρατῇ κανεὶς τὸν λόγον του εἰς τὰ μικρά, οὔτε εἰς τὰ μεγάλα θὰ εἰμπορέσῃ νὰ τὸν κρατήσῃ.

Ἂς ἐλπίσω ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτή, τὴν ὁποίαν μοῦ ὑπηγόρευσεν ἡ φούρκα ἀπὸ τὸ πάθημά μου, δὲν θὰ ὑπάγῃ χαμένη. Ὅτι θὰ σᾶς κάμῃ νὰ ἐξετάσετε τὸν ἑαυτόν σας, καὶ ὅτι ἂν ἀνακαλύψετε τὰ σπέρματα τοῦ ἐλαττώματος, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς κοινωνικῆς σας ζωῆς, θὰ προσπαθήσετε, ὅσον εἶνε καιρός, νὰ τὰ ἐξαλείψετε. Τὸ πᾶν εἶνε ἡ συνήθεια. Συνεθίσατε ἀπὸ τώρα νὰ ἔχετε ἕνα *ναί* καὶ ἕνα *ὄχι*, νὰ κρατῆτε πάντοτε τὸν λόγον σας, μὲ κάθε θυσίαν, νὰ εἶσθε πιστοί, ἀκριβεῖς, τυπικοὶ εἰς ὅλα, τόσον εἰς τὰ μεγάλα ὅσον καὶ εἰς τὰ μικρά.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

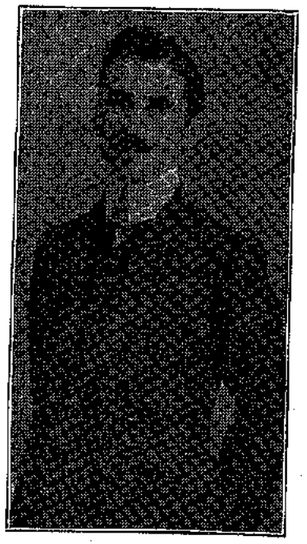

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΦΟΥΚΑΡΑΣ
[Πρόεδρος τοῦ ἐν Πειραιεῖ Συλλόγου «Ἑλληνισμός»]
Βραβευθεὶς εἰς τὸν 103ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων
[Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1907, σελ. 412]

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΑΤΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — ΛΙΝΑΡΑΣ. — ΣΤΑΜΑΤΑ, *χωριατοπούλα, ὑπηρέτρια.* — ΔΟΜΙΣΟΛ. — ΚΥΡ ΘΩΜΑΣ, *κηπουρός.* Η ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. — ΜΑΡΙΝΑ, *χωριατοπούλα.*

Ἡ σκηνὴ εἰς ἕνα πολίχνην, εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων. Τὸ θέατρον παριστᾷ αἴθουσαν ἐὐπρεπῶς ἐπιπλωμένην. Δύο θύραι· ἡ μία δεξιᾷ, ὁδηγοῦσα εἰς τὸν προθάλαμον· ἡ ἄλλη ἀριστερᾷ, ὁδηγοῦσα εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια τῆς οἰκίας. Δεξιᾷ παράθυρον.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, Η ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ

Κάθηνται ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, εἰς δύο πολυθρόνας. Ὁ Κος Ἀγκαθάκης, μὲ κοιτωνίτην καὶ σκοῦφον, ἀναγινώσκει ἐφημερίδα. Ἡ Κα Ἀγκαθάκη ῥάπτει.

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. — Λοιπόν, γράφει κανένα νόστιμο σήμερα ἡ ἐφημερίδα;

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ.—Τίποτε. Σάχλα καὶ τῶν γονέων.

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ.—Γιατὶ λοιπὸν διαβάζεις;

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Ἀμ...κάτι πρέπει νὰ κάνω κ' ἐγώ. Τί θέλεις; νὰ στέκωμαι 'στὸ παράθυρο καὶ νὰ βλέπω τὴ βροχή;

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. — Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀπὸ τότε ποῦ ἐκλείσαμε τὸ μαγαζί μας καὶ ἤλθαμε νὰ καθήσωμε ἐδῶ, 'στὸ Βίλλ-Δωβραί, πολλὲς φορὲς ἡ ἡμέρα μᾶς φαίνεται ἀτελείωτη!

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ.—Σὺ τοὐλάχιστον κάτι μπορεῖς νὰ κάνῃς, γιὰ νὰ σκοτώσῃς τὴν ὥρα σου. Κεντᾷς, πλέκεις, ῥάβεις, κόβεις, ἐπιβλέπεις τὸ νοικοκυριό, μαλώνεις τὴ Σταμάτα...

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. — Ὤ, ὄχι ὅσο τὸ ἀξίζει, σὲ βεβαιῶ. Τί κορίτσι! Πῶς μὲ σκάνει! Ἂν δὲν ἦταν κόρη τῆς κουμπάρας μου, σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι θὰ τὴν εἶχα διωγμένη χίλιες φορές. Δὲν εἶνε κακή, ὄχι. Ἀλλὰ τί ξεροκέφαλη, Θεέ μου! τί κουτή! Ὅλω καὶ λάθη κάνει ἀπὸ τὴν κουταμάρα της.

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Γιὰ θυμήσου τὶς προάλλες, ποῦ εἴχαμε 'στὸ τραπέζι τοὺς Ἀναστασιάδηδες. Εἶπες τῆς Σταμάτας νὰ ρίξῃ ἄφθονη ζάχαρι 'στὰ πιατάκια τῆς κρέμας... Ἡ κυρία Ἀναστασιάδου παίρνει τὴν πρώτη κουταλιὰ καὶ ξυνίζει τὰ μοῦτρά της (ἀλήθεια, ἔκαμε κάτι μοῦτρα ποῦ ἦταν γιὰ τὰ πανηγύρια!...) Τί συμβαίνει; Ἄ, τίποτα! Ἡ προκομένη μάς ἡ Σταμάτα ἔκαμε λάθος καὶ ἀντὶ νὰ πάρῃ τὴ ζάχαρη, ἐπῆρε τὸ ἁλάτι. Ἁλάτι 'στὴν κρέμα, φαντάσου...

ΚΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ.—Ἀμὴ τὴν ἄλλη φορὰ ποῦ τὴ στείλαμε στὸ φαρμακεῖο νὰ πάρῃ συναπισμούς, κ' ἐπῆγε στὸ μανάβη κ' ἐπῆρε...σινάπια;

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Ἂς εἶνε, ἐγὼ δὲ θὰ ξεχάσω ποτέ μου τὸ βραστὸ μὲ τὸ *τσουένι*... Ἐπῆρε κ' ἔρριξε, ἡ εὐλογημένη, τὸ κρέας νὰ βράσῃ στὸ τσουκάλι ποῦ βράζαμε *τσουένι* γιὰ τὰ ροῦχα! Μὰ τί νὰ θυμηθῶ καὶ τί νὰ φέρω ἀπὸ τὰ μέτρηστα λάθη τῆς Σταμάτας! Ἄ, νά τὴν κηόλα, μὲ τὴ φωνή... Φέρνει τὸ ταχυδρομεῖο.

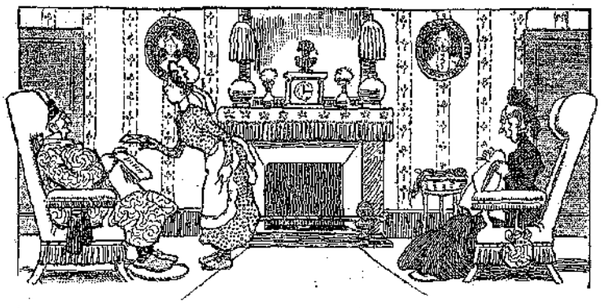

«Δίδει τὸ γράμμα εἰς τὸν κ. Ἀγκαθάκην» (Σελ. 52)

(Ἐξέρχεται καὶ ἐπιστρέφει ἀμέσως, φέρουσα τὸ γράμμα εἰς ἕνα πελώριον δίσκον τοῦ τσαϊοῦ, τὸν ὁποῖον κρατεῖ μὲ τὰ δυό της χέρια.)

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ.— Μὰ ὄχι, παιδί μου, ἔτσι μεγάλο δίσκο! Ἕνα δισκάκι, μικρό... Μπᾶ, σὲ καλό σου!...

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, *παρατηρῶν τὸν φάκελλον.*— Εἶνε ἀπὸ τὸ παιδί μας! *(Ἀνοίγων τὸ γράμμα καὶ ἀναγινώσκων:)* «Ἀγαπητοί μου γονεῖς...» *(Πρὸς τὴν Σταμάταν, ἡ ὁποία μένει ἀκίνητη, μὲ τὸν δίσκον εἰς τὰ χέρια:)* Τί περιμένεις ἐσύ;

ΣΤΑΜΑΤΑ: — Τὴν ἀπάντησι, κύριε! Δὲν μοῦ εἴπατε ἄμα φέρνω γράμμα, νὰ στέκουμαι νὰ παίρνω τὴν ἀπάντησι;

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ.— Μὰ ὄχι ἔταν τὸ γράμμα τὸ φέρνῃ ὁ ταχυδρόμος! Ὤχ τί κουτὴ ποῦ εἶσαι, Σταμάτα! Ἔλα, πήγαινε! *(Ἡ Σταμάτα ἐξέρχεται σασισμένη.)* Γιὰ νἀκούσουμε λοιπόν, τί γράφει ὁ γυιός μας;

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, *ἀναγινώσκων:*— «Ἀγαπητοί μου γονεῖς. Σᾶς ἀναγγέλλω ὅτι θὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ ἕνας φίλος καὶ συνάδελφός μου, ὁ κ. Λιναρᾶς, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσε τὰς σπουδάς του καὶ ἔρχεται νὰ ἐγκατασταθῇ ὡς ἰατρὸς εἰς τὸ Βίλλ-Δωβραί. Ἐσκέφθην ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ τῷ δώσετε μερικὰς πληροφορίας χρησίμους περὶ τοῦ τόπου, καὶ τοῦ εἶπα νὰ ἔλθῃ ἕνα μεσημέρι νὰ φάγῃ μαζί σας...» Μπᾶ! εὐχαρίστως! *(ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάγνωσιν:)* «χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις. Εἶνε πολὺ καλὸς νέος, πολὺ σοβαρός, πολὺ ἔξυπνος, καὶ λαμπρὸς μουσικός. Μόνον ποῦ εἶνε ὀλίγον ἰδιότροπος καὶ ἔχει μερικὰς μονομαχίας...» Τί λέει; μονομαχίας; Ἄ, ἄ! παρντόν!... ἔκαμα λάθος· «μονομανίας» λέει. Μὰ τί ἄσχημα ποῦ γράφει ὁ κατεργάρης! *(Ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν:)* «Οὕτω π: χ: πρέπει νὰ τὸν καθήσετε στὸ τραπέζι εἰς τὰς δώδεκα ἀκριβῶς. Πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας νὰ περάσουν, δὲν τρώγει πιά, διότι λέγει ὅτι αὐτὸ τοῦ φέρνει πόνους στὸ στομάχι. . .» Περίεργη μονομανία!... *(Ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν:)* «Λογαριάζω, ὅτι θὰ σᾶς ἔλθῃ τὴν Τετάρτην...» Νά τα μας! Δήλαδὴ σήμερα. Καὶ ἡ ὥρα εἶνε ἐνδεκάμισυ!

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ: — Φίλος τοῦ παιδιοῦ μας! Τοῦ Γιαννάκη μας!.. Ἀκοῦς ἐκεῖ! Καλῶς νὰ ἔλθῃ. Σὰ στὸ σπίτι του. Καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸν κάμουμε νὰ περιμένῃ οὔτε στιγμή, ἀφοῦ ἔχῃ τόσῳ εὐαίσθητο στομάχι. *(Φωνάζει:)* Σταμάτα! Σταμάτα!!

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΟΙ ΑΝΩ ΚΑΙ ΣΤΑΜΑΤΑ

ΣΤΑΜΑΤΑ, *μὲ χωριάτικα φορέματα καὶ ὅσπερη σκούφια. Κρατεῖ ἕνα γράμμα.* —Τῶφερε ὁ ταχυδρόμος κ' εἶπε πῶς εἶνε γιὰ τὸν ἀφέντη. *(Δίδει τὸ γράμμα εἰς τὸν κύριον Ἀγκαθάκην.)*

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ, *μὲ αὐστηρότητα:*— Σταμάτα, τί τρόπος εἶνε αὐτός; Ἔτσι φέρνουν τὰ γράμματα τοῦ κυρίου; Δὲν σοῦ εἶπα χίλιες φορές, ὅτι πρέπει πάντα νὰ παίρνῃς ἕνα δίσκο;

ΣΤΑΜΑΤΑ. — Ἄ, συμπάθειο, ἀλήθεια!... Σταθῆτε μιὰ στιγμούλα, Κυρία. Δὲ θἀργήσω.

ΣΤΑΜΑΤΑ, *προστρέχουσα:*—Τί ἀγαπᾶτε, κυρία;

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ: — Θὰ ἔλθῃ ἕνας κύριος νὰ γευματίσῃ μαζί μας. Στρῶσε ἀμέσως τὸ τραπέζι, βάλε ἕνα σερβίτσιο παραπάνω καὶ ἄνοιξε ἕνα κουτὶ ἀστακό. Ὅσο γιὰ τὴν κρέμα,—αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τὴ ζαχαρώσω ἐγώ, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἁλατίσῃς ἐσύ.

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ: — Ἐγὼ πηγαίνω νὰ βάλω τὴ ρεδιγκότα μου. Σταμάτα, πρόσεξε, παιδί μου, νὰ μὴν κάμῃς πάλι κανένα λάθος, νὰ ζῇς. Ὁ κύριος ποῦ θὰ ἔλθῃ τώρα, ὀνομάζεται Λιναρᾶς καὶ εἶνε ἰατρός. Ἂν δὲν θὰ ἤμαστε ἀκόμη ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν δεχθοῦμε, βάλε τον μέσα καὶ παρακάλεσέ τον νὰ μᾶς περιμένῃ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ L. Sonvlet

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ

Ὑπάρχει εἰς τὰς Ἰνδίας μία πόλις κατοικουμένη ὑπὸ πιθήκων καὶ ὀνομαζομένη Ἄμπερ. Ἄλλοτε τὸ Ἄμπερ ἦτο πρωτεύουσα ἰσχυροῦ κράτους, τοῦ ὁποίου ἡ ἕδρα μετεφέρθη εἰς τὴν Ζεϋπόρην τῷ 1728. Ἐρημωθεῖσα καὶ ἐρειπωθεῖσα, ἡ ἀρχαία πόλις εὗρε νέους κατοίκους ἐντελῶς ἀπροόπτους. Μίαν ἡμέραν φυλὴ μεγαλοσώμων πιθήκων ἦλθε κ' ἐγκατεστάθη εἰς τὰ ἐρείπια. Ἔκτοτε δὲν τὸ ἐκούνησε ἀπὸ ἐκεῖ.

Τὰ περίεργα αὐτὰ τετράχειρα ἔχουν πρόσωπον μαῦρον καὶ λεῖον, πλαισιούμενον ἀπὸ γένεια λευκὰ καὶ μακρά. Τὸ τρίχωμά των εἶνε λευκὸν εἰς τὸ στῆθος καὶ φαιὸν εἰς τὴν ῥάχιν. Ἡ οὐρά των, πολὺ μακρά, εἶνε ἄτριχος ὅπως τὸ πρόσωπόν των, ἀλλὰ καταλήγει εἰς μίαν φούντα ἀπὸ τρίχες. Οἱ Ἰνδοὶ ἐξηγοῦν τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ μὲ μίαν παράδοσιν, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς διηγηθῶ κατωτέρω.

Ἀληθινὴ λοιπὸν δημοκρατία πιθήκων ἐγκαθιδρύθη εἰς τὸ Ἄμπερ. Περιπατοῦν εἰς τὰ δωμάτια καὶ εἰς τὰς αἰθούσας τῶν ἀρχαίων μεγάρων, χοροπηδοῦν εἰς τὰς μακρὰς καὶ μὲ διάτρητα σχέδια στολισμένας στοάς, ἢ παίζουν κυνηγούμενοι εἰς τὰς κομψὰς μαρμαρίνας κλίμακας.

Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν τοποθετοῦνται ὡς σκοποὶ εἰς τὰ ὑψηλὰ ὑπερῷα. Μόλις πλησιάσῃ ξένος, ἄνθρωπος ἢ ζῷον, ἀμέσως ἀναγγέλλεται. Καὶ εἰς τὸν παραμικρὸν κίνδυνον, αἱ θήλειαι μαζεύουν τὰ μικρά των καὶ καταφεύγουν εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν ἐρειπίων. Συγχρόνως οἱ ἄρρενες τοποθετοῦνται πρὸ τῶν θυρῶν, ὡς νὰ λέγουν: «Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος.»

Οἱ Ἰνδοὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε κακομεταχειρίζονται αὐτὰ τὰ ζῷα. Δι' αὐτοὺς οἱ μαῦροι πίθηκοι τοῦ Ἄμπερ εἶνε ὄντα ἱερά, καὶ ἰδοὺ διατί:

Μίαν φορὰν κ' ἕνα καιρόν, ἔζοῦσεν εἰς τὰς Ἰνδίας ἕνας ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὀνομαζόμενος *Ράμας*. Τὸν βίον του καὶ τοὺς ἄθλους του ἐξύμνησεν ὁ ποιητὴς Βαλμίκης εἰς μέγα ἐπικὸν ποίημα, ὀνομαζόμενον *Ραμαγιάνα*.

Μίαν ἡμέραν, ἡ σύζυγος τοῦ Ράμα, ἡ ὡραία Σίτα, ἀπήχθη ἀπὸ ἕνα κακὸν ἡγεμόνα, ὀνομαζόμενον Ραβάναν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπῆγεν εἰς τὴν Κεϋλάνην, τὸ βασίλειόν του. Ὁ Ράμας συνήθροισεν ἀμέσως ἰσχυρὸν στρατόν, ἀλλὰ πῶς νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μέρος, ὅπου ἐκρύπτετο ἡ Σίτα;

Τότε ὁ Ἀνουμάτ, ὁ βασιλεὺς τῶν Πιθήκων, καὶ ὁ Τζαμπαβάτ, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἄρκτων, ἦλθον πρὸς βοήθειαν τοῦ Ράμα. Καὶ ὁ μὲν Ἀνουμὰτ ἐπέρασεν εἰς τὴν νῆσον Κεϋλάνην, ἀνεκάλυψε τὸ καταφύγιον τῆς Σίτας καὶ τὴν ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ Ράμας ἤρχετο.

Δυστυχῶς τὸν ἔπιασαν ἄνθρωποι τοῦ Ρανάβα καὶ τὸν ἔφεραν ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ βάλουν φωτιὰ εἰς τὴν οὐρά του. Ὁ Ἀνουμὰτ ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ὑπηρετῶν του, ἀνερριχήθη εἰς τὴν στέγην τοῦ παλατιοῦ, καὶ καθὼς ἔτρεχεν ἐφυσοῦσε τόσον δυνατὰ τὴν ἀναμμένην οὐράν του, ὥστε κατώρθωσε νὰ τὴν σβύσῃ. Τὸ παλάτι ὅμως ἐπῆρε φωτιὰν ἀπὸ τὸν ζωντανὸν ἐκεῖνον πυρσὸν καὶ ἐκάη ὅλον.

Ἐπίσης καὶ ἡ οὐρὰ τοῦ βασιλέως τῶν πιθήκων εἶχε καῇ ὅλη, ἐκτὸς τῆς ἄκρας, ὅπου μία φούντα τριχῶν διέφυγε τὴν καταστροφήν. Τὸ δὲ πρόσωπον του, ἐπειδὴ εἶχε φυσήσῃ πολλὴν ὥραν ἐπάνω εἰς τὴν φωτιάν, εἶχε γίνῃ κατάμαυρον ὡς κάρβουνον.

Ὁ Ράμας ὅμως δὲν ἦτον ἀχάριστος. Ὅταν, χάρις εἰς τοὺς ἄθλους τοῦ Ἀνουμὰτ καὶ τοῦ Τζαμπαβάτ, ἐφονεύθη ὁ τύραννος καὶ ἀνεκτήθη ἡ ὡραία Σίτα, ἔβγαλε διαταγὴν ὅτι ὅλοι οἱ ὑπήκοοι τοῦ βασιλέως τῶν πιθήκων ἔπρεπε νὰ ἔχουν, ὅπως ἐκεῖνος, μαῦρον τὸ πρόσωπον καὶ μαδημένην τὴν οὐράν· συγχρόνως παρήγγειλεν εἰς ὅλους τοὺς Ἰνδοὺς νὰ τιμοῦν καὶ νὰ σέβωνται εἰς τὸν αἰῶνα τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀνουμάτ, εἰς ἀνάμνησιν τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας τῷ εἶχε προσφέρῃ.

Οἱ σημερινοὶ κάτοικοι τοῦ Ἄμπερ εἶνε οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀνουμάτ...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Νά τα πάλι! Ἡ Λιλίκα ἐτσίμπησε τὸ δακτυλάκι της μὲ τὴ βελόνα, καὶ εἶνε ἡ δεκάτη φορά... Ἀλλὰ καθὼς εἴπαμε, δὲν πεθαίνει κανεὶς ἀπὸ ἕνα τσίμπημα. Γρήγορα-γρήγορα, ἡ Λιλίκα βουτᾷ τὸ χέρι της μέσα σὲ χλιαρὸ νερό, ἀνακατευμένο μὲ δυὸ-τρεῖς στάλες φανικοῦ. Πολλὰ πράγματα γιατρεύει αὐτὸ τὸ φανικό!

Ἡ Σερπετή, ἡ μαύρη γάτα, ποῦ αὐτὴ δὲν ἀγαπᾷ καθόλου τὰ λουτρά, βλέπει τὴ Λιλίκα καὶ τῆς φαίνεται πολὺ παράξενο γιατί, στὰ καλὰ καθούμενα, νὰ πλένῃ τὸ χέρι της, καὶ γιατί μόνο τὸ ἕνα καὶ ὄχι καὶ τὰ δύο.

Ἀλλὰ τὰ μικρὰ παθήματα τῆς Λιλίκας τῆς γίνονται μαθήματα. Τώρα τὸ καλὸ τὸ κοριτσάκι ξέρει ὅτι, γιὰ νὰ ράβῃ χωρὶς νὰ τσιμπιέται, πρέπει νὰ ἔχῃ, ὅπως καὶ ἡ μαμά, μιὰ δακτυλήθρα.

Στὴν ἀρχὴ ἡ δακτυλήθρα φαίνεται πῶς ἐμποδίζει καὶ δυσκολεύει τὸ χέρι στὸ ράψιμο. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, ποῦ εἶνε ἕνα πρᾶγμα ἀπαραίτητο. Ἔπειτα, μιὰ μικρούλα δακτυληθρίτσα, χρυσῆ ἢ ἀσημένια, στὸ δακτυλάκι ἑνὸς μικροῦ κοριτσιοῦ, σᾶς βεβαιῶ ὅτι πηγαίνει πολὺ εὔμορφα. Σοῦ ἔρχεται νὰ πιάσῃς τὸ χεράκι ἐκεῖνο, τὸ ὠπλισμένο γιὰ τὴν ἐργασία, καὶ νὰ τὸ γεμίσῃς φιλιά.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ταῦτα συνέβαινον ἐν ἔτει 1876. Ἡ ἰδέα τοῦ ἐκρωσσισμοῦ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Βαλτικῆς ἠρίθμει ἤδη ἕνα αἰῶνα. Αἰκατερίνη ἡ Β' ἐσκέφθη πρώτη τὴν ἐθνικὴν αὐτὴν ἀναμόρφωσιν, ἡ δὲ ρωσσικὴ Κυβέρνησις ἐλάμβανεν ἕκτοτε μέτρα διὰ νὰ πομακρύνῃ σιγὰ-σιγὰ τὸ γερμανικὸν στοιχεῖον ἀπὸ τὴν διοίκησιν τῶν δήμων πόλεων καὶ κωμοπόλεων. Ἡ ἐκλογὴ τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων ἦτο ἐμπεπιστευμένη εἰς ὅλους τοὺς πολίτας, τοὺς ἔχοντας κάποιαν μόρφωσιν καὶ περιουσίαν. Ἡ δὲ πλειονοψηφία τῶν ἐκλογέων τούτων δὲν θὰ ἐβράδυνεν, ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς ἐξουσίας, νὰ γίνῃ παντοῦ σλαυϊκή. Σήμερον ὁ ἀγὼν ἐστρέφετο κατὰ τῶν Γερμανῶν τῶν κατεχόντων τοὺς δήμους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἰσχυρότεροι εἰς ἐπιρροὴν ἦσαν οἱ πλούσιοι ἐκεῖνοι τραπεζῖται Γιοχάουζεν, οἱ ὁποῖοι θὰ παίξουν σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν δραματικὴν αὐτὴν ἱστορίαν.

Ἀλλ' εἰς τὸ προάστειον τῆς Ρίγας, ὅπου κατῴκει ἡ οἰκογένεια Νικολέφ, ὁ καθηγητὴς ἀπελάμβανε τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως, τὸ δὲ προάστειον τοῦτο δὲν ἀριθμεῖ ὀλιγωτέρους τῶν ὀκτακισχιλίων Ρώσσων. Εἴπαμεν ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Δημητρίου Νικολέφ πᾶν ἄλλο ἦτο ἡ ἀνθηρά. Ἄρα γε εἰς τοῦτο πρέπει νὰ ποδοθῇ καὶ τὸ ὅτι ἡ Ἴλκα δὲν εἶχεν ὑπανδρευθῆ ἀκόμη, μολονότι εἶχε κλείσῃ τὰ εἰκοσιτρία ;... Ὄχι. Εἰς τὴν σλαυϊκὴν ἐκείνην κοινωνίαν ἡ προῖξ δὲν θεωρεῖται ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἀποκατάστασιν μιᾶς καλῆς κόρης. Πολλοὶ ἐκλεκτοὶ νέοι, τῷ ὄντι, ἐζήτησαν τὴν χεῖρα τῆς Ἴλκας Νικολέφ· ἀλλά, παραδόξως, αἱ προτάσεις ὅλων αὐτῶν ἀπερρίφθησαν.

Ὁ λόγος ἦτο, ὅτι ἀπό τινων ἐτῶν ἡ Ἴλκα ἦτο μνηστευμένη μὲ τὸν μονογενῆ υἱὸν τοῦ Μιχαὴλ Γιανώφ, Σλαύου, φίλου τοῦ Δημητρίου Νικολέφ. Καὶ οἱ δύο κατῴκουν εἰς τὴν Ρίγαν καὶ εἰς τὸ ἴδιον προάστειον. Ὁ νέος Βλαδίμηρος Γιανώφ, τριάκοντα καὶ δύο ἐτῶν σήμερον, ἦτο δικηγόρος διακεκριμένος. Μὲ ὅλην τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας, δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὰ δύο παιδιὰ ἀνετράφησαν μαζί. Τῷ 1872, τέσσαρα ἔτη πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτῆς τῆς ἱστορίας, οἱ γάμοι τοῦ Βλαδιμήρου Γιανώφ καὶ τῆς Ἴλκας Νικολέφ εἶχον ἀποφασισθῆ. Ὁ νέος ἦτο τότε εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν, ἡ δὲ μνηστή του εἰκοσι. Τὰ στεφανώματα θὰ ἐγίνοντο ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Ἐν τούτοις τὸ μυστικὸν εἶχε τηρηθῆ καὶ ἀπὸ τὰς δύο οἰκογενείας, καὶ τόσον αὐστηρῶς, ὥστε καὶ οἱ στενώτεροι φίλοι δὲν ἐγνώριζαν ὅτι οἱ νέοι ἦσαν μνηστευμένοι. Ἀλλ' ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ τὸ ἀνακοινώσουν, τὰ σχέδιά των ἀνετράπησαν ἀποτόμως.

Ὁ Βλαδίμηρος Γιανὼφ ἦτο μέλος μιᾶς τῶν μυστικῶν ἐκείνων Ἑταιριῶν, αἱ ὁποῖαι ἀγωνίζονται κατὰ τῆς ἀπολυταρχίας τῶν Τσάρων. Δὲν ἀνῆκεν εἰς τοὺς Μηδενιστάς, οἱ ὁποῖοι, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἤρχισαν νὰ ντίκιαθιστοῦν τὰς θεωρίας δι' ἔργων. Ἀλλ' ἡ Ρωσσικὴ Κυβέρνησις δὲν κάμνει καμμίαν διάκρισιν καὶ καταδιώκει ὁμοίως πάντα ἐνεργοῦντα ἐναντίον τοῦ καθεστῶτος, εἴτε θεωρητικῶς εἴτε ἐμπράκτως. Συλλήψεις πολυάριθμοι ἐνηργήθησαν τότε εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Αὐτοκρατορίας, μεταξὺ δὲ τῶν συλληφθέντων ἐν Ρίγᾳ ἦτο καὶ ὁ Βλαδίμηρος Γιανώφ, ὁ ὁποῖος ἀνηρπάγη βαναύσως ἐκ τῶν κόλπων τῆς οἰκογενείας του καὶ ἀπεστάλη δέσμιος εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Μίνυσινσκ, εἰς τὴν ἀνατολικὴν δηλαδὴ Σιβηρίαν.

Θὰ ἐπανήρχετο ποτέ ;

Ποῖος ἐτόλμα νὰ τὸ ἐλπίζῃ ;

Φοβερὸν πλῆγμα διὰ τὰς δύο οἰκογενείας, καὶ ὅλη ἡ σλαυϊκὴ Ρίγα τὸ ἠσθάνθη μαζί των. Ἡ Ἴλκα θαπέθνησκεν ἀπὸ τὴν λύπην της, ἐὰν δὲν ἤνελει δύναμιν ζωῆς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀγάπην της, ἀποφασισμένη νὰ πέλθῃ πρὸς συνάντησιν τοῦ μνηστῆρός της, μόλις θὰ ἐμάνθανε ποῦ εὑρίσκετο, καὶ νὰ συμμερισθῇ μετ' αὐτοῦ τὴν ἀθλίαν ζωὴν τοῦ ἐξορίστου εἰς τὰς ἀξένους ἐκείνας χώρας... Ἀλλὰ τί ἀπέγεινεν ὁ Βλαδίμηρος, ποῦ τῆς ἀπεράντου Σιβηρίας ὠδηγήθη, τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ἡ Ἴλκα, καὶ τέσσαρα ἔτη τώρα, δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη οὔτε ἂν ζῇ...

Ἐξ μῆνας μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ υἱοῦ του, ὁ Μιχαὴλ Γιανὼφ ἠσθάνθη τὸ τέλος του ἐγγίζον. Τότε ἐπώλησεν ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, καὶ συναθροίσας εἴκοσι χιλιάδας ρούβλια εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια—περὶ τὰς 60,000 δραχμῶν, μικρὰ πράγματα!—παρέδωσε τὴν παρακαταθήκην ταύτην εἰς τὸν Δημήτριον Νικολέφ, ἐπιφορτίσας αὐτὸν νὰ τὴν παραδώσῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν υἱόν του.

Ἡ παρακαταθήκη ἔγινε δεκτή, ἀλλὰ μὲ τόσην μυστικότητα ἐκ μέρους τοῦ καθηγητοῦ, ὥστε οὔτε αὐτὴ ἡ Ἴλκα δὲν ἔμαθε ποτὲ τίποτε περὶ αὐτῆς, ἔμενε δὲ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Νικολέφ ἀθικτος ὅπως τῷ εἶχε παραδοθῆ.

Ἐὰν ἡ σταθερότης ἐξωρίζετο ποτὲ ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν, εἰς τὴν Λιθουανίαν θὰ εὕρισκε τὸ ἔσχατον καταφύγιον. Ἐκεῖ οἱ μνηστευμένοι, πιστοὶ ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, περιμένουν πέντε, δέκα, εἴκοσι πολλάκις ἔτη, ἕως νὰ διορθωθοῦν τὰ οἰκονομικά των καὶ νὰ τελέσουν τοὺς γάμους των. Τοιοῦτόν τι δὲν συνέβαινεν, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Βλαδίμηρον καὶ τὴν Ἴλκαν. Ζήτημα προικὸς δὲν εἶχεν ἐγερθῆ μεταξύ των. Ἡ κόρη δὲν εἶχε τίποτε καὶ ὁ νέος δὲν ἐζητοῦσε τίποτε, ἀγνοῶν μάλιστα τί τῷ ἄφινεν ὁ πατήρ του. Ἀλλ' ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ δραστηριότης του ἦτο μεγάλη, καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐφόβιζε τὸ μέλλον, οὔτε δι' αὐτόν, οὔτε διὰ τὴν σύζυγόν του, οὔτε διὰ τὴν οἰκογένειαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμναν.

Ὁ Βλαδίμηρος ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐξορίαν, ἡ Ἴλκα ἠξεύρεν ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐλησμονοῦσεν, ὅπως δὲν θὰ τὸν ἐλησμονοῦσε καὶ αὐτή. Ἐπερίμενε, τὸν ἐπερίμενε καὶ ὅλη ἡ ψυχή της ἦτο ἐκεῖ· πέρα, μετὰ τοῦ ἐξορίστου... Ἤλπιζεν ὅτι μία χάρις, μία ἀμνηστεία,—φεῦ, τόσον ἀπίθανος!—θὰ τὸν ἐπανέφερε πλησίον της. Δὲν ἦτο ἁπλῶς καὶ μόνον ἡ μνηστή του· ἐθεωρεῖτο ὡς σύζυγός του. Ἂν ἔφευγεν ὅμως, τί θὰ ἐγίνετο ὁ πατέρας της εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αὐτὴ μόνη, μὲ τὴν τάξιν της καὶ μὲ τὴν οἰκονομίαν της, διετήρει ἀκόμη εἰς κάποιαν εὐμάρειαν ;

Ἐν τούτοις δὲν ἠξεύρε τὸ σπουδαιότερον, τὸ φοβερώτερον. Οὐδέποτε ὁ Δημήτριος Νικολὲφ τῆς τὸ εἶχεν ἐξομολογηθῆ, μολονότι ἦτο πρὸς τιμήν του... Ἀλλὰ διατί νὰ τὸ κάμῃ; Διατί εἰς τὰς ἀνησυχίας τοῦ παρόντος νὰ προσθέσῃ καὶ τὰς τοῦ μέλλοντος ;

Καὶ ὅμως τὸ κακὸν δὲν θὰ ἐβράδυνε πολύ, — ἡ λῆξις ἐπλησίαζε...

Ὁ πατὴρ τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, ἔμπορος εἰς τὴν Ρίγαν, εἶχεν ἀφίσῃ ἀποθνήσκων ὑποθέσεις πολὺ μπερδεμένες. Ἡ ἐκκαθάρισις παρουσίασε παθητικὸν ἀπὸ 25,000 ρούβλια. Ὁ Δημήτριος, μὴ θέλων νὰ ἐκθέσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος, ἀπεφάσισε νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη αὐτά. Πωλήσας ὅ,τι εἶχεν, ἠκολούθησε νὰ δώσῃ ἀπέναντι χιλιάδας τινὰς ρουβλίων. Τῷ ἔδωσαν προθεσμίαν διὰ τὸ ὑπόλοιπον, καὶ κατ' ἔτος, οἰκονομῶν ἀπὸ τὸ μικρόν του εἰσόδημα, κατώρθωνε νὰ πληρώνῃ τὸν τόκον καὶ νὰ ἀνανεώνῃ τὸ γραμμάτιον. Πιστωτής του ἦτο ἡ Τράπεζα τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ἀναλαβὼν εὐγενῶς τὰ χρέη τοῦ πατρός του, ὤφειλεν ἀκόμη τὸ ὑπέρογκον δι' αὐτὸν ποσὸν τῶν δεκαοκτὼ χιλιάδων ρουβλίων. Ἀλλ' ὅ,τι ἐπεδείνου τὴν θέσιν του, ὅ,τι τὴν ἐκαμνεν αὐτόχρημα φοβερά, ἦτο ὅτι ἡ λῆξις τοῦ τελευταίου γραμματίου θὰ ἐπήρχετο μετὰ ἓξ περίπου ἑβδομάδας, τὴν 15 Μαΐου.

Ἠδύνατο ὁ Νικολὲφ νὰ ἐλπίζῃ ὅτι οἱ ἀδελφοὶ Γιοχάουζεν θὰ τῷ ἔδιδαν καὶ νέαν προθεσμίαν, θὰ ἐδέχοντο καὶ ἄλλην ἀνανέωσιν ; Ὄχι ! Δὲν εἶχε μόνον νὰ ντιμετωπίσῃ τὸν τραπεζίτην, τὸν χρηματιστήν, ἀλλὰ καὶ τὸν πολιτικὸν ἐχθρόν, τὸν ἀντίπαλον καὶ τὸν ἀντίζηλον... Ὁ

Φρὰνκ Γιοχάουζεν, ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπέζης, τὸν ἐκράτει δεμένον μ' ἐκεῖνο τὸ γραμμάτιον. Καὶ θὰ ἦτο ἀμείλικτος, ἀδυσώπητος.

Ἡ συνομιλία μεταξὺ τοῦ ἰατροῦ, τοῦ προξένου καὶ τῆς Ἴλκας ἐξηκολούθησεν ἡμίσειαν ὥραν ἀκόμη, καὶ ἡ νεᾶνις ἐφαίνετο πολὺ ἀνήσυχος διὰ τὴν ἀργοπορίαν τοῦ πατρός της, ὅταν ὁ Δημήτριος Νικολὲφ ἐπορευόμενος ἀπεφασίσθη.

Ἂν καὶ δὲν ἦτο πλέον τῶν σαραντα-πέντε ἐτῶν, ὁ καθηγητὴς ἐφαίνετο δέκα ἔτη γηραιότερος. Ἀναστήματος ὑψηλοτέρου τοῦ μετρίου, μὲ πολιὰν ἤδη γενειάδα, μὲ τραχεῖαν φυσιογνωμίαν, μὲ μέτωπον πολὺ ρυτιδωμένον, ἦτο ἐν τούτοις εὔρωστος, διετήρει δὲ ἀπὸ τὴν νεότητά του βλέμμα ὀξὺ καὶ φωνὴν ἰσχυρὰν καὶ διαπεραστικήν.

Ἔβγαλε τὸ βρεγμένον ἐπανωφόρι του, ἄφισε τὸ καπέλο του εἰς μίαν πολυθρόναν, διηυθύνθη πρὸς τὴν θυγατέρα του, τὴν ὁποίαν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον, καὶ ἔπειτα ἔσφιξε τὰς χεῖρας τῶν δύο του φίλων.

—Ἀργήσες, πατέρα, τῷ εἶπεν ἡ Ἴλκα.

—Μὲ κράτησε τὸ μάθημα, ἀπεκρίθη ἁπλῶς ὁ Δημήτριος.

—Ἂς πάρουμε λοιπὸν τὸ τσάϊ.

—Ἐκτὸς ἂν εἶσαι κουρασμένος, εἶπεν ὁ ἰατρὸς Χαμίν. Δὲν πρέπει νὰ στενοχωρηθῇς γιὰ μᾶς, Δημήτριε... Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ μοῦτρά σου. Νομίζω ὅτι ἔχεις ἀνάγκην νὰ ἀναπαυθῇς.

—Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Νικολέφ, ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε. Ἡ νύκτα θὰ μὲ ξεκουράσῃ. Ἂς πάρουμε τώρα τὸ τσάϊ. Σᾶς ἔκαμα, φίλοι μου, νὰ περιμένετε πολύ, καί, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ πλαγιάσω ἐνωρίς.

—Τί ἔχεις, πατέρα ; ἠρώτησεν ἡ Ἴλκα κυττάζουσα κατάμματα τὸν Δημήτριον.

—Τίποτε, παιδί μου, τίποτε σοῦ λέγω. Ἂν ἐπιμείνῃς περισσότερον, ὁ Χαμὶν θὰ ἀνακαλύψῃ ἐπιτέλους καμμίαν φανταστικὴν ἀσθένειαν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μὲ θεραπεύσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Ρηγολέττος* πρὸς τὸν *Ἐθνομάρτυρα* :

— Τόσο κρέας ποῦ εἶχες ἐστὸ πιάτο σου, τὸ ἔφαγες ὅλο ;

Καὶ ὁ *Ἐθνομάρτυρας*, διὰ νὰ μὴ τὸν νομίσουν φαγᾶν :

—Ὄχι δά· τὸ περισσότερο ἦταν κόκκαλο...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σονάτας Μπετόβεν

***

—Δὲν σοῦ φαίνεται, Νῖκο, ὅτι ὁ ἐφετεινός μας Ἡμερολόγιο εἶνε χονδρότερος ἀπὸ τὸν περσινόν ; Γιατί τάχα ;

—Οὔφ καὶ σύ ! Δὲν ξέρεις λοιπὸν ὅτι τὸ 1908 εἶνε δίσεκτον καὶ ἔχει μίαν ἡμέραν παραπάνω ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημοδόκου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΑΥΤΗΝ τὴν ἑβδομάδα ἔχω πολλὰ γράμματα καὶ ὀλίγον τόπον. Μὴ περιμένετε λοιπὸν ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις. Ἀπὸ λίγα λόγια ἐστὸν καθένα.

Πρώτη-πρώτη μοῦ γράφει ἡ *Ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς*. Ἔνδεκα χρόνια σωστὰ μὲ λαμβάνουν εἰς τὸ σπίτι της. Αὐτὸ ἀποδεικνύει πραγματικῶς, πόσον εἶνε μαζί μου ἐνθουσιασμένοι (ἡ λέξις εἶνε τῆς φίλης μου) ὅλοι εἰς τὸ σπίτι της.

Ὄχι, *Ἐλιούλα*, μὲ μολυβδοκόνδυλον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ ἡ αὐτοπροσωπογραφία. Πρέπει νὰ περασθῇ ἀπὸ πάνω μὲ μελάνι.

Σὲ συγχαίρω, *Βαρελάκι*, διότι ἔχεις τὸν ἄριστον τῶν διδασκάλων. Διαγωνισμὸς δι' Ἀσκήσεις θὰ προκηρυχθῇ μόνον τὸν Μάρτιον.

Καὶ ὁ *Κρίτων* ἔχει ὀκτὼ χρόνια ποῦ εἶνε συνδρομητής μου. Ἔ, δὲν εἶνε ὀλίγα. . . Καὶ τί ὡραίαν ἐπιστολὴν ποῦ μοῦ γράφει ! — Τοῦ Ἐσσπαθώματος λογαριάζεται εἰς τὸ Ἀθρόον μόνον ὁ Ἔπαινος.

Ἡ *Ἐδχὴ τῆς Μάνας* μοῦ γράφει : α'Ἰδοὺ ἓξ χρόνια ἀφότου εἶμαι συνδρομητής σου. Ἔδρασα, ἀκούσθηκα, ξεκουράσθηκα, καὶ πάλιν ξαναρχίζω μὲ νέα ἀγάπη, μὲ μεγαλήτερη ὄρεξι καὶ μὲ θέλησι νὰ ξανακουσθῶ...»

Μαραμένη Γαζία, μὲ τί λέξεις νὰ σὲ παρηγορήσω διὰ τὴν σκληρὰν αὐτὴν στέρησιν; Εὐχέομαι πόσον ἀγαπούσατε ὅλοι τὴν δυστυχῆ Μαρικούλαν καὶ φαντάζομαι εἰς ποίαν θλῖψιν σᾶς ἔνθιζει ὁ κρόωρος θάνατός της. Τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου.

Ὁ *Γέρω-Καπετάνιος* ἔχει ἕνα θεῖον τεσσαρακοντοῦτη, ὁ ὁποῖος, ὅταν τὸν εἶδε μίαν ἡμέραν νὰ διαβάζῃ τὸ φυλλάδιόν μου, ἐδάκρυσεν ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του καὶ τῷ εἶπε : «Κρίμα ποῦ δὲν εἶμαι ἀκόμη παιδί ! Ἄχ τί εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι οἱ χρόνοι, ὅταν ἤμουν συνδρομητὴς εἰς αὐτὸ τὸ περιοδικόν ! Ἐγὼ ἐγήρασα· ἀλλ' αὐτό, ἀντὶ νὰ γηράσῃ, γίνεται ὁλοένα νεώτερον καὶ ὡραιότερον.»

Δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν, *Ναυτοπούλα τῆς Κεφαλληνίας*, ὁ ἀριθμὸς τοῦ Ψηφοδελτίου μὲ τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀποδείξεως.— Ἀλήθεια, ξυπνᾷς πάντοτε ἀπὸ τὰς πέντε καὶ μελετᾷς ; Τί πρωί !...

Καὶ ἄλλος καλὸς φίλος εἰσέρχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τὸν κύκλον μας : Εἶνε ὁ νέος *Πόνος Δ. Ταγκόπουλος*, υἱὸς τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Νουμᾶ». Καλῶς ἦλθε !

Μελαγχολικὴ Σελληνολάτρις, χαίρω πολὺ διότι ἔγεινα ἀφορμὴ νὰ γνωρισθῇς μὲ εὐγενεῖς καὶ πολυτίμους ὑπάρξεις. Ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη.

Ποτὲ δὲν εἶπα ὅτι μ' ἐξέχασες, *Δούκισσα τῶν Σαλόνων*· πάντοτε εἶχα ὅπ' ὄψει μου τὰς ἀσχολίας σου καὶ τὰ μαθήματά σου. Ἐλπίζω ὅτι κάπου-κάπου θὰ οἰκονομῇς ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰ μοῦ γράψῃς.

Ὁ *ἀποστείλας ἀγγελίαν* πρὸς δημοσίευσιν ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Ἑλ. Ἀρ. παρακαλεῖται νὰ ζητήσῃ ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸ ἀντίτιμον, διότι δὲν θὰ δημοσιευθῇ.

Δύο λύται δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γράφουν τὰς λύσεις εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ λυσόχαρτον, ἀλλὰ καθεὶς εἰς χωριστόν. Αἱ σταλεῖσαι, *Ἐθνικὲ Ἐγωϊσμέ*, εἶνε μόνον δι' ἐσέ. Ὁ *Δισκοβόλος* ἂς στείλῃ τὰς ἰδικάς του.

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς ἀναγγέλλω τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς παλαιᾶς μου φίλης *Λευκοπέπλου Νύμφης τῶν Δασῶν* (Ἑλένης Χ. Γεωργιάδου) μετὰ τοῦ μηχανικοῦ κ. Κ. Δημητριάδου, τελεσθέντας εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν περασμένην Δευτέραν. Μυρίας ἐγκαρδίους εὐχάς.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Σονάτα Μπετόβεν*, *Ἄπτερος Νίκη*, *Ρεμβάζουσα Καρδιά*, *Μουσηγέτης Ἀπόλλων*, *Πίστις-Πατρὶς* καὶ *Ἥρωϊς τοῦ Μεσολογγίου*.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ἡ "*Ἄρρα* μοῦ ἔστειλε δραχμὰς 5, διὰ τῶν ὁποίων ἐνέγραψα διὰ τὴν Α' ἑξαμηνίαν τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 16 τοῦ 1907 συσταθὲν ἄπορον παιδίον.

Ὁ δὲ ἐν Μυτιλήνῃ Σύλλογος α'Ἀγὼν συνεχίζων τὴν εὐεργετικήν δρᾶσιν του, μοῦ ἔστειλε πάλιν φρ. 10 καὶ δραχ. 8 πρὸς ἐγγραφὴν διὰ τὸ 1908 τῶν ἀπόρων τῶν συσταθέντων ὑπ' ἀριθ. 22 τοῦ 1907 καὶ 30 τοῦ 1906.

Εὖγε εἰς τὴν εὐγενῆ φίλην μου "*Ἄφραν* καὶ εἰς τὸν λαμπρὸν Σύλλογον Μυτιλήνης.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ὀνοματίου (φρ. 1.) Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια. καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα : *Σανθὴ Φοίβη*, κ. (Β. Κ.) *Φοῖβος Εὐρώτας*, α. *Αὔρα τοῦ Ζωππείου*, α. (Γ. Τ.) *Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός*, α. (Σ. Τ.) *Θέσπις*, α. (Δ. Τ.) *Ἐνθουσιώδης Ἑλλὴν*, α. (Χ. Σ.) *Ἀνοιξιάτικη Βροδυά*, α. *Ἄποψις τοῦ Βοσπόρου*, κ. (Σ. Μ.) *Ρεμβάζουσα Καρδία*, κ. *Γλυκύλαλος Ἀηδών*, κ. *Λέων Χαμάρειος*, α. (Φ. Φ. Φ.) *Ὑδραϊκὸν Κῦμα*, κ. (Ν. Β.) *Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι*, κ. (Σ. Π.) *Ναύσορος τῆς Σαλαμῖνος*, α. (Θ. Μ.) *Κρῖνος Ταϋγέτης*, α. (Κ. Θ.) *Ἄπτερος Νίκη*, α. (Χ. Δ.) *Ἐθνικὸς Πόθος*, α. (4,1, 80.) *Ἐδχὴ τῆς Μάνας*, α. (Γ. Γ. Γ.) *Ἀθλητής*, α. (+) *Δισκοβόλος*, α. (++) *Γαλανὴ Ἑλληνοπούλα*, κ. (Σ. Κ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Ναυτοπούλα τῆς Κεφαλληνίας*, κ. *Μελαγχολικὸ Ἑλληνόπουλο*, κ. *Ἔνδοξος Ὕδρα*, κ. *Κρίτων*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἤδη ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ἡ *Ἀγιοβιολέττα* μὲ τὴν *Φράκκης τ' Ἀγριολούλουδο* καὶ *Ἀγριοπερίστερον*—τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Φῶς τῆς Αὐγῆς*—ὁ *Χιακὸς Λιμὴν* μὲ τὴν *Κόμησσαν τῆς Φουλλανδίας* καὶ *Ἡρωΐδα τοῦ Μεσολογγίου*—ἡ *Γλυκειὰ Ἀμμουδιὰ* μὲ τὴν *Μυροβόλον Χαραυγήν*—ὁ *Πεπρογιάνης* μὲ τὸν *Μαραμένον Βασιλικὸν*, *Μοιρίταν*, *Νυχτολούλουδο*, *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Ταπεινὸν Γιασεμί*—ἡ *Σανθὴ Φοίβη* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Αὔγλην*, *Ἐλπιδοφόρον*, *Ρηγολέττον* καὶ *Ἔνσαρκον Ἄγαλμα*—ἡ *Αὔρα τοῦ Ζαππείου* μὲ τὸ *Κρητικόπουλο*, *Μυροβόλον Χαραυγήν*, *Μικρὸ Διαβολάκι* καὶ *Ἠλιακὴν Ἀκτῖνα*—ὁ *Τάλως* μὲ τὴν *Γενναῖαν Κρῆσσαν* καὶ *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν*—ὁ *Θέσπις* μὲ τὸν *Ἐρνάνην*, *Μαραμένην Φύσαν* καὶ *Κυανοβλεκτον Λάβαρον*—ὁ *Γέρω-Καπετάνιος* μὲ τὸ *Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου*, *Λήθην*, *Ἄστρον τῆς Τριπόλεως* καὶ *Μικρὸν Λάκωνα*—ἡ *Ἔνδοξος Ὕδρα* μὲ τὴν *Συριανὴν Ἠγεμονίδα*, *Ἀνθοστόλιστον Χίον*, *Κοκκινοκουφίτσαν*, *Ἐλενίταν* καὶ *Ὀπτασίαν Παραδείσου*—τὸ *Ἀγκάθι* μὲ τὸ *Μικρὸ Διοβολάκι*—τὸ *Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου* μὲ τὴν *Ἡρωΐδα τοῦ Μεσολογγίου*—ὁ *Φοῖβος Εὐρώτας* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Ἄρρα τοῦ Φοίβου*—ὁ *Ρηγολέττος* μὲ τὴν *Ἐμπνευσμένην Καλλιτέχνιδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* (πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ Χριστουγεννιάτικη ἐπιστολή σου, ἡ ὁποία ὅμως ἄργησε νὰ ἔλθῃ·) *Δαφνοστεφῆ Σημαίον* (χαίρω πολὺ διὰ τὰς λαμπρὰς γνωριμίας ποῦ ἔκαμες·) *Ἔνδοξον Ὕδραν* (αἱ παραγγελίαι ἐξετελέσθησαν·) *Δέοντα Χαμάρετον* (διαδεχόμενον εἰς τὴν Διάπλασιν τὸν ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος πάλιν εἶχε διαδεχθῆ τὸν πατέρα των, συνδρομητήν μου ἀπὸ τοῦ πρώτου μου ἔτους — φαντασθῆτε!) *Μικρὸν Πολωνὸν* (ὁ ἀριθμός τοῦ Λαχείου σου εἶνε 70·) *Μελαγχροινὸ Ἑλληνόπουλο,* (ναί, φαντάζομαι τὰ γλέντια καὶ τὶς χαρὲς ποῦ εἴχατε...) *Παρισινὸν Ἀριστοκράτην* (ἀπὸ τὰς εἰκόνας ποῦ μοῦ ἔστειλες θὰ κρατήσω διὰ τὸν διαγωνισμὸν τὴν σημερινὴν αὐτοπροσωπογραφίαν· ἡ «Κάλτσα» σου ἐδημοσιεύθη πρὸ 15 ἐτῶν εἰς τὴν «Ἑστίαν»·) *Ἀγριοβιολέτταν* (φυλάξου εἰς τὸ ἑξῆς ἀπὸ τὴν «κακήν» ἀναβολήν·) *Δημόδοκον* (ναί·) *Γλυκεῖαν Ἀμμουδιὰν* (δοκίμασε καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν εἶνε τόσῳ δύσκολον·) *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα* (δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τί ψευδώνυμον ἔχει·) *Χιακὸν Λιμένα* (ἔστειλα·) *Θεοδόσιον τὸν Μέγαν* (ἔχει καλῶς·) *Ναύαρχον τῶν Ἀσταχῶν* (ἔστειλα· ἔγινε καλὰ ὁ μπαμπᾶ;) *Νυμφαίαν τοῦ Παρίσου, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα,* (στεῖλε ὅσας λύσεις ἔχεις εὐρῃ·) *Φῶς τῆς Νυκτός, Ἄγγελον Αὐγερινόν, Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων, Χρυσῆν Καρδιὰν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ δι' ὅλα·) *Δοῦκα τῆς Ἀχαΐας* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Ριγολέττον* κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *9 Ἰανουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 22 Ἰανουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 1 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Φεβρουαρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

52. Λεξίγριφος.

Ἐπίρρημά τι χρονικὸν
Μὲ ποταμὸν ἑνώνει
Καὶ καλλικέλαδον πτηνὸν
Ἀμέσως φανερώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσομάλλου Δέρατος

53. Στοιχειόγριφος.

Μὲ κεφαλὴν τὸν θάνατον
—νόσος—πολλάκις δίδει·
Καὶ χαρακτῆρα τῆς ψυχῆς
τῆς ὁμιλίας, τῆς γραφῆς,
Ἀκέφαλον προδίδει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διακεφάλου Ἀετοῦ

54. Στοιχειοτονόγριφος.

Διὰ νὰ μ.' εὕρῃς, φίλε λῦτα,
Στὰ κοινὰ ρήματα κύττα.
Τώρα ὅμως ἂν θελήσῃς
Νὰ μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι
Καὶ νὰ μὲ ὀξυτονίσῃς,
Μία νύμφη θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως

55. Δικτυωτόν.

1.—Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.
2.—Κράτος τῆς Ἀμερικῆς.
3.—Ρωμαῖος ἱστοριογράφος.
4.—Οὐσιαστικὸν ἀφῃρημένον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου

56-57. Μεταμορφώσεις.

1.—Ὁ *χειμὼν* διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *θέρος*.
2.—Ὁ *μὴν* διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *ἔτος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νιτρικοῦ Ὀξέος

58. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

Ὁ Τοτός: — Νικολό! Νικολό!
Ὁ ὑπηρέτης: — Ὁρίστε.
Ὁ Τοτός: — Τὰ πράγματα ποῦ σοῦ ἔδωκα νὰ κρύψῃς.....
Ὁ ὑπηρέτης: — Ὁρίστε; !...
Ὁ Τοτός: — Μὰ δὲν ἀκοῦς, κουφέ; Τὰ πράγματα, λέω, ποῦ σοῦ ἔδωκα νὰ κρύψῃς, ποῦ τἄβαλες;
Ὁ ὑπηρέτης: — Ποῖα πράγματα; ξέχασα.
Ὁ Τοτός: — Μὰ δὲν τἄκουσες τώρα, ποῦ σοῦ τὰ εἶπα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθους τῆς Δόξης

59. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολίπου καὶ Ἐλλιποσυμφώνου.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου

* * * _ * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις· τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἀποτελοῦν ἐλλιποσύμφωνον τοῦ τύπου

* _ * * _ * * *

τοῦ ὁποίου ἐπίσης ζητεῖται ἡ λύσις.

1. Μυστήριον. 2, Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς. 3, Μέρος οἰκοδομήματος. 4, Ἔνδοξος νῆσος. 5, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. 6, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σακουλὲ

68. Γρῖφος.

ι
ετ

ι ι
ετ ετ

ι ο ι
ετ ετ ετ

ι ι
ετ ετ

ι
ετ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκειᾶς Πατρίδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, ὁηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρισμὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Εὐχαριστῶ, *Μαρμαρωμένε Βασιλῆ·* ἐγὼ θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι ὀφείλει νὰ πράξῃ ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου πάλλει Ἑλληνικὴ καρδία. — ***Ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς,*** *ὑποψηφία.* *(Η, 97)*

Εὔχομαι ἐγκαρδίως ἀπάσῃ Διαπλασιακῇ κινήσει εὐτυχὲς τὸ 1908 καὶ εἰς τὸ *Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου* χρόνια πολλὰ καὶ κᾶι ἐπιθυμητὸν γιὰ τὴ γιορτή του.— *Ἀστὴρ τῆς Εἰρήνης.* *(Η, 98)*

Διαγωνισμὸς φιλολογικοῦ Συλλόγου «Μοῦσαι»:—Τί εἶνε ὁ διδάσκαλος θρησκευτικῶς, κοινωνικῶς, ἐθνικῶς;

Ἀπαντήσεις συνοδευόμεναι ὑπὸ δραχμῆς καὶ μὴ ὑπερβαίνουσαι δύο σελίδας 4ου γραφ. χάρτου δεκταὶ μέχρι 1 Μαρτίου. Ὁ ἀριστεύσας βραβευθήσεται. Ἀπευθυντέον: Th. A. Kassani, Trébizonde (Turquie). *(Η, 99)*

Παρακαλῶ *Ὄνειρον τοῦ Κούμου* καὶ *Ζήνωνα τὸν Κυτιέα* νὰ μοῦ ἀπαντήσουν ποῖος τοῖς ἔδωσε τὴν ἄδειαν νὰ βάλουν τὸ ψευδώνυμόν μου κάτωθεν ἀγγελίας των, πράττοντες τοιουτοτρόπως πλαστογραφίαν.—*Ποιμενὶς Μυρτώ.* *(Η, 100)*

Ἐψήφισα *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* καὶ *Κυανόλευκον Δάβαρον.—Ποιμενὶς Μυρτώ.* *(Η, 101)*

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1908

Εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1399, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον πληρώσαντες τὴν ἐτησίαν συνδρομήν των διὰ τὸ ἔτος 1908 ἐντὸς τῆς ταχθείσης πρώτης προθεσμίας, ἤτοι μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1907.

Ὁ ἀριθ. ***573*** ἐκέρδισε τὴν Λαχειοφόρον Ὁμολογίαν.
» » ***289*** ἐκέρδισε τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν.
» » ***1054*** ἐκέρδισε τὸ ὡρολόγιον τῆς τσέπης.
» » ***11*** ἐκέρδισε τὸ Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικόν.
» » ***360*** ἐκέρδισε τὸ Λεύκωμα διὰ συλλογὴν γραμματοσήμων.
» » ***516*** ἐκέρδισε τὸ Λεύκωμα διὰ συλλογὴν δελταρίων.
» » ***167*** ἐκέρδισε τὸ ἐξυπνητήριον ὡρολόγιον.
Ὁ ἀριθ. ***941*** ἐκέρδισε τὴν συσκευὴν γραφείου.
» » ***461*** ἐκέρδισε τὸ Ἑλληνικὸν Λεξικὸν Γιάνναρη.
» » ***682*** ἐκέρδισε μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα.

Οἱ ἑπόμενοι εἴκοσι ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς Β' περιόδου τῆς Διαπλάσεως ἐκ τῶν τιμωμένων δρχ. 7.

5	207	476	859	1213
78	301	642	958	1274
97	375	769	1015	1305
169	383	837	1141	1333

Οἱ ἑπόμενοι εἴκοσι ἐκέρδισαν ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3,50.

30	253	589	845	1172
81	314	645	943	1179
146	468	667	1031	1220
184	520	833	1099	1246

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς τοὺς κατόχους τῶν ὡς ἄνω κερδισάντων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ δον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος. Οὐδεὶς δὲ δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας.

Η ΤΡΙΤΗ κλήρωσις θὰ γίνῃ ἀρχὰς Φεβρουαρίου, καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συμμετασχόντες τῶν δύο πρώτων κληρώσεων ***καὶ προσέτι πάντες ὅσοι θὰ ἔχουν πληρώσῃ τὴν ἐτησίαν συνδρομήν των διὰ τὸ 1908 μέχρι τῆς 31 τρέχοντος Ἰανουαρίου.***

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.